

מדור השפה העברית

רדיו חיפה: זה לא פיליטון זה אמור היה להיות ריאיון

מחבר: עיסאם מח'ול.
תאריך: 27 באפריל 2018.
מקור: [אתר "הגדה השמאלית"](#).
תמלול לקידוד להגהה: גל י.

לא היה מובן מאליו, מבחינתי, להתראיין ברדיו חיפה - אצל מנחה שבקושי שמעתי עליו - אלי לוי. מנחה שהתגלה כעיתונאי רדוד ואלים, מסית ומשסה ומונע מהריאיון - שהוא ביקש מזה יומיים - מלהתקיים ולהתקדם. היססתי להיענות לבקשתו להתראיין על ההפגנה שקיימנו בחיפה בהשתתפות מאות חיפאים במחאה על המתקפה האמריקאית על סוריה. אך נענית, בכל זאת, מתוך כבוד למאזינים החיפאיים, מתוך התייחסות רצינית לסכנות הנעוצות בתוקפנות של שלשת המדינות האימפריאליסטיות הגדולות בהנהגת ארה"ב, ומתוך אמונה שחשוב להתמודד עם שטיפת מוח ודיסאינפורמציה שהפכה לשיטה בחלקים גדולים מהתקשורת בישראל. כך שנענית לבקשה מתוך רצון לשתף את הציבור בניתוח שונה של מה שקורה בסוריה ובאזור. ניתוח המתבסס על חומרים, ניתוחים ומקורות מידע ראשוניים ומגוונים שבמכון אמיל תומא ללימודים פלסטיניים וישראליים בחיפה, שאני עומד בראשו.

לצערי, אלי לוי, מנחה-שותף בתכנית המתקראת "זירה חופשית", סגר את המיקרופון באמצע הריאיון (!) בגלל שלא סיפקתי לו את התשובות שהוא התעקש שאספק... למרות הפקודות, ההצעות והנזיפות שהפנה כלפיי. למשל: איפה להתנדב, איך לנסוע לבית חולים רמב"ם על מנת לעזור לפצועים הסוריים. זאת, כיאה למנחה קטן שמרגיש גנרל או מפקד סיירת כשהוא מראיין מנהיג וחוקר ערבי. וכך התנהל הריאיון "המקצועי" ב"זירה חופשית":

אלי לוי (א.ל.): "אתנו עסאם מח'ול חבר הכנסת לשעבר.. הצלחת להרגיז הרבה אנשים. במוצאי שבת כמה ימים לפני יום הזיכרון לחללי צה"ל" ..

בינתיים אני מנסה להשחיל את השאלה: "איך הצלחת לשרבב את יום הזיכרון לכל

זה? מה זה קשור יום הזיכרון?!"

לוי ממשיך לירות: "הפגנת עם דגל מדינה של מדינה שבראשה עומד צורר שקוראים לו אסד שרוצח ילדים. כאן אצלנו בחיפה. תגיד עסאם, למה?"

בכל זאת אני מנסה לענות: "אני מנסה לפקוח את העיניים של האנשים שיראו לאיזה

טמטום התקשורת מנסה להכניס אותם" ..

באמצע המשפט צורח א.ל.: "מה זאת אומרת טמטום? תשמע, תשמע, לא-לא-לא ..."

אני מנסה להמשיך: "אתה הכנסת אלף הנחות יסוד מוטעות ולא נכונות שאין להן רגליים בשאלה שלך"

ושוב א.ל. צורח: "מה זאת אומרת? אסד הוא לא רוצח? .. אסד הוא לא היטלר מספר שתיים? מה זאת אומרת?"

ואני בשלי: "בכל זאת מנסה להשחיל איזה תשובה שנוגעת לעניין למענו הוזמנתי לראיון- הפגנת המחאה במוצ"ש, בשבת יצאנו מאות אנשים להפגין נגד התוקפנות האמריקאית".

שוב ושוב א.ל. צורח באמצע התשובה: "הרמת דגל של סוריה! הרמת דגל של סוריה!"

ניסיתי, בכל זאת, לשוב לנושא: "אנחנו חושבים שהנוכחות האמריקאית באזור, זה 75 שנים, היא הבעיה ..."

אך המנחה קוטע אותי שוב מהאולפן: "לא .. לא .. לא .. הבעיה היא הנוכחות של אסד..."

למרות הכעס מצטבר נאבקתי כדי להשלים ולו רעיון אחד: "אתה רוצה להאכיל את הציבור עם כל מה שיוצא מארה"ב.. אני מנסה לגרום לאנשים שיפקקו ויבינו"

אך לא ניתן להוציא את א.ל. מקיבעונו. הוא צועק מהאולפן - ממש בהיסטריה: "לא ... לא ... ולא - הרמת דגל של סוריה!"

יצוין שבכל זאת התקשתי להשלים את התשובה לשאלה הראשונה בריאיון והיא - למה הפגנתם?: "אנחנו מפנים את קריאתנו לציבור בישראל, שהאינטרס האמיתי שלו הוא להיות לצד העמים הערביים, נגד התוקפנות האמריקאית האימפריאליסטית, ולא עם התוקפנות האימפריאליסטית נגד העמים הערביים".

כאן התערבה המנחה השותפה בתכנית, ענבר דתן: "אני לא מבינה .. מאז 2011 יש מלחמה בסוריה .. אולי מיליון הרוגים בסוריה .. ודווקא כשארה"ב מתקיפה אתם מפגינים?"

אך סבלנותו של א.ל. מוגבלת מאוד והוא אף מתפרץ לדבריה: "לא שומע בכוונה .. אנחנו מכירים את זה. לדבר ולא להתייחס לשאלות. תודה רבה לא אצלנו .. אל תניף דגל סוריה, ואל תהלל את אסד שהוא רוצח ילדים".

כאן הקו נותק והריאיון הסתיים. אך הנזיפות והצרחות ההיסטריות של "העיתונאי החוקר" אלי לוי לא פסקו ונמשכו בהעדרי מהשידור: "תלך לבית חולים רמב"ם ותתנדב ותטפל בפצועים סוריים... ובבית החולים בצפת".

לאחר מבזק החדשות ההיסטריה שבה והשתלטה על אלי לוי: "הורדנו את חבר הכנסת לשעבר עסאם מח'ול כי הוא לא רצה לענות לשאלות. הוא הכין דף אבל אנחנו לא מעלים אנשים לדבר, והם יכולים לדבר בלי הפסקה!". **לאחר משפט זה, ההיסטריה רק מתגברת וההסתה והשיסוי מגיעים לרמות מסוכנות ממש:** "אדם שמוציא 50 דגלים של סוריה, של בשאר אל אסד בחיפה, ביום שיש בו אירוע של הקראת שירים בבית יד לבנים,

וראש העיר עולה עם אשתו שהיא אלמנת צה"ל לשם, צריך גם לצעוק ולהגיד לו : אדוני עד כאן".

ענבר דתן משחילה עוד אמירה מסכמת המופנית לשותפה לתכנית: "בפתיח שלך כשאמרת לו 'יומיים לפני יום הזיכרון .. זה מה שהדליק אותו .. השאלה שהייתה צריכה להישאל , איך זה שמ-2011 עד היום לא יצאתם, ובפעם ראשונה שארה"ב מתקיפה בגלל מתקפה כימית .. נזכרתם". מדברים אלה עולה כי העיתונאית החיפאית לגמרי לא מעודכנת במה שקורה בעירה.

ברור שעם מנחה אלים כמו אלי לוי, רדוד ונבוב, רדיו חיפה לא יגיע רחוק. חיפה שהיא עיר שפויה ידעה בעבר ותדע גם היום להקיא מקרבה בריונים פוליטיים יותר גדולים מהאיש הקטן הזה. במסגרת הריאיון שרדיו חיפה קיים אתי הצלחתי להשחיל במקוטע 71 מלים .. לרבות דברים שאמרתי תוך הצרחות של המראיין. ואילו המראיינת-השותפה ענבר דתן תרמה לשיחה, בעיקר לאחריה 48 מלים. אך איש התקשורת "המקצועי" הנבוב זכה לצרוח ולהשתלט על הריאיון לאורך 169 מלים. אין מנוס מהמסקנה שתחנת הרדיו חיפה היא תקשורת רדודה במיטבה.